

[Guldberg.]

Og så vil jeg gerne sige til boligministeren, der var inde på min bemærkning om sammenkædning — og det var der jo også andre der var; bl. a. har fru Else-Merete Ross været inde på det — at jeg synes faktisk, at der er tale om en sammenblanding og en sammenkædning af ting, der slet ikke behøvede at være trukket sammen. Dette med beboertilskud hører jo hjemme i det lovforslag om boligbyggeri, der ligger i udvalget i øjeblikket; det sagde fru Else-Merete Ross også, og saneringsproblemet er et større problem og er i virkeligheden også noget for sig. På mig virker det altså lidt på den måde, at nu skulle der absolut af helt andre grunde laves noget, der hed en boligfond, og for at det ikke skulle blive alt for tyndt, så det i virkeligheden blev til et byggemodningsapparat, som vi jo alle er enige om, skulle der helst være noget andet med, og så har man hentet en las ét sted og et bukseben et andet sted og fået sat en slags klædning sammen. For sådan ser det ud. Det bevirker jo i hvert tilfælde det meget uheldige, som man kan se, at der er i hvert fald mig bekendt ingen af ordførerne, der har været i stand til i øjeblikket på det foreliggende grundlag at danne sig nogen som helst mening om, hvad det egentlig er af penge, der skal være til rådighed til de forskellige ting, og hvad der egentlig er til rådighed; det kan man faktisk ikke se.

Det går jo igen i denne fondsordning, denne mærkelige fondsordning. Man tager 1 milliard og pakker den pænt ind i en pakke og lægger den for sig, og så tager man renterne og afdragene; og de penge, man får på udlånene, putter man ind i den og låner ud igen, laver en revolverende fond. Det kan selvfølgelig godt være, at regeringen på det punkt har fået en helt ny finanspolitisk indstilling. Jeg ved i hvert tilfælde, at hvis der er noget, det ikke har været muligt at få tidligere socialdemokratiske finansministre til, så var det at lave revolverende lånefonds. Jeg har i hvert fald selv lidt nederlag på det engagement. Det var et princip, og egentlig forstod jeg godt, hvorfor det var et princip; og jeg vil også langt foretrække i hvert fald i en sag som denne, at man lagde tingene op ganske klart og ligetil og sagde: vi skal bruge så og så

meget, vi vil gerne have et lånebeløb til rådighed.

Jeg tror som sagt ikke, at vi er så forfærdelig uenige, når vi kommer til selve spørgsmålet om at skaffe de penge, vi med rimelighed kan få anvendt til disse ting, men jeg har altså gerne villet gøre denne bemærkning også for at sige, at hvis vi skal få disse problemer løst på en fornuftig og på den sagligt bedst mulige måde, så kunne jeg godt tænke mig, at det ville være rigtigt med en vis smidighed med hensyn til at få disse opgaver placeret i de kasser, hvor de hører hjemme.

Hastrup: Jeg var glad for, at boligministeren anerkendte den betragtning, at udlån til kommunerne med det formål at opkøbe jord må ledsages af et øget udbud af grunde. Jeg er naturligvis helt enig i, at byggemodningen vil virke i den retning. Boligministeren nævnte dette tal på 316.000 grunde, som skulle være til rådighed i dette område. Vi har hørt disse tal før, og alligevel ved vi, at det kniber for den, der vil skaffe sig en grund.

Man kan så spørge: hvad er egentlig årsagen? Ja, der kan jo være flere, men det kunne jo godt tænkes, og det kan også være et svar til hr. Axel Ivan Pedersen, at det er, fordi det offentlige ligger med en hel del af jorden. Jeg siger ikke dermed, at det offentlige eller kommunerne er grundspekulanter i den forstand, men man må jo forstå, at en kommune har ikke den samme tilskyndelse til at afhænde jord, som en privat jordejer har, simpelt hen fordi kommunerne kan frigøre sig for den skattebelastning, der fremkommer ved at undlade at udbyde jorden.

Noget andet er, at mange kommuner ræsonnerer som så, at de må reservere arealer for eftertiden. Jeg er ikke principielt modstander af — alt med måde naturligvis — at kommuner opkøber jord. Jeg har selv været med til at gøre det, men jeg har da også ofte været med til at anlægge den betragtning, at det kunne ikke nytte noget, at vi bandt hele kommunen, således at de, der kom efter os, ikke havde noget at disponere over med henblik på en videre udvikling.

Boligministeren var inde på spørgsmålet om de 12.000 boliger, og om denne ramme udvides ved lovforslaget, og han sagde, at